

ZAŠTO JE MESIJA MORAO DA UMRE?

MBS 014

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

Knjiga rodoslova Isusa Hrista, sina Davidovog, sina Avraamovog
(Matej 1:1)

UVOD

Kako je čitav koncept umirućeg Mesije tako stran modernom Judaizmu, iako je jednom bio deo Judaizma, postavlja se pitanje na koje mora da se odgovori; „Zašto je Mesija morao da umre?“ Započinjući sa odgovorom na ovo pitanje, odmah se javlja još jedno pitanje; „Šta je sredstvo otkupljenja?“

Ako bi izdvajali jednu temu koja izgleda kao da prevladava kroz čitavo Pismo, onda je to zasigurno tema otkupljenja putem krvi.

I. U ODNOSU NA STARI ZAVET

Otkupljenje je postalo neophodno kada je greh ušao u sferu ljudskog postojanja i učinio razdvajanje između čoveka i Boga. U trenutku kada su Adam i Eva počinili taj prvi čin neposluha, greh je ušao i odvojio ih je od Boga. Od te tačke nadalje, sredstvo kojim će se premostiti ova razdvojenost čoveka od Boga jeste krv. Ovo premoštavanje nastalog jaza naziva se „otkupljenje“. U celokupnoj istoriji Božijeg odnosa prema Njegovom Narodu, sredstvo otkupljenja je uvek bila krv.

Otkupljujući element krvi započinje svoj ulazak u teme Pisma u isto vreme kada i greh, jer dok greh nije ušao nikakva krv nije bila potrebna.

U Postanku 3:21 čitamo o trenutku kada je čovek isteran iz Edenskog Vrta; ***I načini Gospod Bog, Adamu i ženi njegovoj odeću od kože pa ih obuče.***

Kože su životinjske kože. Golotinja, kao vidljivi element greha koji je ušao, treba da bude prekrivena. Ali to prekrivanje zahteva smrt nekolicine životinja, i tako, po prvi put u istoriji, krv je prolivena. Odavde dolazi i sam koren Hebrejske reči za pomirenje, a to je „prekrivanje“.

Neophodnost krvi je lekcija koju će jako skoro naučiti sinovi prvog ljudskog para. Došlo je vreme kada su Kain i Avelj prineli svoje žrtvene prinose pred Boga (Postanak 4:3-16). Kain je kao žrtveni prinos prineo plodove svog rada u polju. Prinos je bio biljni i bio je bez-krvni. Avelj je prineo krvnu žrtvu uzetu iz svog stada. Kada je Gospod pogledao i prosudio ove dve vrste prinosa, Kainov prinos je odbačen, a Aveljev prinos je prihvaćen. I tako, lekcija je naučena; osoba ne može prići Bogu na koji god način izabere ili mu se to učini dobro. Čovek je taj koji je

sagrešio i uvredio Svetog Boga. Stoga nije na čoveku da odabere sredstvo oprosta, već na Bogu, a Bog je odlučio da to odabrano sredstvo bude krv. Kain je izabrao pristupiti Bogu na svoj način i odbačen je. Avelj je izabrao način koji je Bog zahtevao i njegova žrtva je prihvaćena.

Kako se Biblijska istorija nastavlja razvijati, u Knjizi Postanka pronalazimo da je svaka pojedina osoba sa kojom je Bog bio zadovoljan dolazila k Njemu putem krvi. Noje je odmah po izlasku iz Arke prineo krvne žrtve. Njega su sledili drugi veliki ljudi Jevrejske istorije; Avraam, Isak, Jakov; svaki od njih pažljivo je pristupao Bogu putem krvi. Kada je Mojsije primio Zakon na Gori Sinaj, otkupljujući element krvi protekao je kroz čitav Zakon i kroz svaku od 613 zapovesti.

Veliku, ogromnu izjavu, kojom bi mogli sumirati čitav Zakon nalazimo u Trećoj Knjizi Mojsijevoj, Levitski Zakon 17:11; ***Jer život je tela u krvi, a nju sam vam Ja dao da na žrtveniku njome izvršite pomirenje za duše svoje; ta krv je ono što će da izvrši pomirenje za dušu.***

Bilo bi tako lako ustvrditi da se čitav Zakon okreće oko ove jedne izjave. U Zakonu postoje zapovesti koje je Bog dao da bi im se pokoravali. Nepokornost je greh. Ukoliko se desila nepokornost, neposlušnost Božijem Zakonu, sredstvo pomirenja zbog počinjenog greha je krv. Knjiga Levitski Zakon započinje sa detaljnim opisivanjem različitih krvnih žrtava koje trebaju da se prinose. Sve ove različite žrtve imaju jedan te isti cilj; da Jevrej bude doveden u ispravan odnos sa Bogom.

Svih sedam Izraelskih Blagdana; Pasha, Beskvasni Hlebovi, Blagdan Prvih Plodova, Blagdan Sedmica (Pentakost), Blagdan Truba, Dan Pomirenja i Blagdan Senica zahtevaju prolivanje krvi. Yom Kipur ili Dan Pomirenja, ceremonijalno je jako detaljno opisan u Levitskom Zakonu 16, i tamo su data jako pažljiva i detaljna uputstva za prolivanje krvi u svrhu izmirenja za grehe Jevrejskog naroda. Tabernakl, a posle i Hram, napravljeni su da bi se učinkovito izvršavali zahtevi Zakona za prolivanje krvi kao za sredstvom izmirenja za grehe naroda. U Svetinju Nad Svetinjama, u kojoj se nalazila Šekina-Slava, vidljiva manifestacija prisustva Božijeg, mogao je da uđe samo jednom godišnje, samo jedan čovek, vrhovni sveštenik. Da bi ušao, morao je imati sa sobom krv Yom Kipurske žrtve i ta krv se trebala prskati po Kovčegu Saveza, koji je sadržavao ploče sa Zakonom.

Detalje o tome možemo pogledati u Levitskom Zakonu 16:15-17; ***Neka potom zakolje jarca za okajnicu, koja će biti za narod, i krv njegovu unese iza zastora te s njegovom krvlju učini kao što je učinio s krvlju od junca; neka dakle poškropi njome Pomirilište i ispred Pomirilišta. Tako će izvršiti pomirenje nad Svetinjom zbog nečistota sinova Izraelovih i zbog prestupa njihovih, za sve njihove grehe. Tako će učiniti i za Šator Sastanka što među njima prebiva sred njihovih nečistota. Kad on uđe da bi izvršio pomirenje u Svetinji, neka niko ne bude u Šatoru Sastanka sve dok on ne izađe, da bi izvršio pomirenje za se i za svoj dom i za svu zajednicu Izraela.***

I tako je ovaj princip stajao kao podsetnik kroz čitavu istoriju Starog Zaveta. Ali bilo je to breme koje je pojedinac trebao da nosi. Ove krvne žrtve trebale su biti opetovane iz godine u godinu i trebalo ih je prinostiti u Hramu koji se nalazio u Jerusalimu. Za Jevreje koji su živeli u drugim krajevima zemlje, miljama daleko od Jerusalima, to svakogodišnje prinošenje žrtava Gospodu, da bi se postiglo izmirenje za svoje grehe, bilo je svojevrsno breme, teret. Samo nekolicina vernih, oni koje proroci nazivaju „Ostatak“, voleli su Gospoda i Njegov Zakon dovoljno da čine to uprkos opterećenju koje je to donosilo u njihove živote.

Drugi su gradili neke svoje oltare na planinama i uzvišicama, blizu svojih kuća i prinostili su svoje žrtve tamo. Ali nikakvo izmirenje nije postignuto na tim suparničkim oltarima, a proroci Božiji grdili su njihovu praksu i osuđivali to zastranjenje od Zakona Božijeg. Mnogi nisu naučili Kainovu lekciju, da čovek ne može da dođe Bogu po oprost na bilo koji način kako se već tom pojedincu dopada, već se Bogu pristupa samo na način kako je to sam Bog odredio.

Prorok Isaija bio je prvi koji je predvidio nadu da će doći dan kada će ovo svakogodišnje breme biti uklonjeno. U Isaiji 53, Gospod je objavio da će Njegov Sluga Mučenik, Mesija, biti žrtva za greh.

U Isaija 53:10-11 čitamo; ***Ali se Gospodu prohte da ga satre pritisnuvši ga bolom. Učiniš li život njegov naknadnicom, videće potomstvo, produžiće dane svoje, i što je Gospodu ugodno, uspevaće rukom njegovom. Gledaće tegobu duše svoje, i nasitiće se. Svojom spoznajom sluga moj pravedni opravdaće mnoge, jer sam će nositi bezakonja njihova.***

Poanta Isaije 53 je u suštini ovo; prinošenje životinjskih žrtava koje je zahtevao Mojsijev Zakon bilo je samo privremeno; odredba koja je jednom trebala da prestane. Božija namjera kroz to bila je da prinese jednu konačnu krvnu žrtvu, a ta žrtva bi trebalo da bude sam Mesija.

To je razlog zašto Isaija 53 koristi isti tip reči, iste figure, i ista naglašavanja koja nalazimo i u Knjizi Levitski Zakon. Na primjer, u stihu 10b imamo izraz; ***Učiniš li život njegov naknadnicom***; Ovo je žrtveni koncept. Ovo su reči koje dolaze direktno iz Mojsijevog Zakona.

Pa onda u stihu 11b čitamo; ***Svojom spoznajom sluga moj pravedni opravdaće mnoge, jer sam će nositi bezakonja njihova.***

Ne samo da je ovaj žrtveni rečnik generalno korišten kroz čitav Staro Zavetni Zakon, već mnogo određenije, čitamo identične termine u Levitskom Zakonu 16, a radi se o poglavlju koje izlaže i objašnjava sve detalje vezane za Yom Kipur, ili žrtveni prinos na Dan Pomirenja.

Ovo je, znači, razlog zašto je Mesija morao da umre; da bi omogućio krvnu žrtvu za greh jednom i zauvek. Jevreji više neće nositi to breme svakogodišnjih žrtava. Sve šta će osoba trebati jeste; da prihvati Mesijinu smrt kao zamensku (umesto sebe) i

gresi te osobe biće oprošteni. Mesija je morao da umre da bi obezbedio to pomirenje, jer krv je sredstvo otkupljenja.

Ima još jedna ključna stvar koju nalazimo u ova dva stiha iz poglavlja 53. Ima ovde izjava koja može pomalo da zbuni. U stihu 11b čitamo; **Svojom spoznajom sluga moj pravedni opravdaće mnoge.**

Doslovniji prevod ovog Hebrejskog teksta bi ovako izgledao; „spoznajom njega moj će pravedni sluga opravdati mnoge“.

Reč **spoznaja**, kako je ovde korištena, na Hebrejskom naglašava iskustvenu spoznaju, ne tek znanje koje imamo u glavi. Ovo je spoznaja srca ili spoznaja vere. Oni koji imaju vero-spoznaju ovog Sluge, „spoznajom Njega“, da je On umro za naše grehe, ne samo-spoznajom ili svojom spoznajom, On će, kao rezultat, **opravdati** nas. Opravdanje znači, „biti proglašen pravednim“. Ne možemo biti proglašeni pravednima ako nije učinjeno izmirenje za naše grehe. Naši gresi mogu biti izmireni samo prolivanjem krvi; Mesijina krv biće poslednja žrtovana krv.

II: U ODNOSU NA NOVI ZAVET

Poslanica Jevrejima u Novom Zavetu parnjak je, duplikat je Levitskog Zakona u Starom Zavetu. Da bismo razumeli Jevreje, moramo prvo razumeti Levitski Zakon. I baš kao što se u Levitskom Zakonu centralni stih nalazi u 17:11, i oko tog stiha se okreće čitav Zakon, tako i Poslanica Jevrejima iznosi isti zaključak u svom centralnom stihu, Jevrejima 9:22; **I gotovo sve se po Zakonu krvlju čisti, i bez prolivanja krvi nema oproštenja.**

U Levitskom Zakonu 17:11, princip je da je krv ono šta će biti izmirenje za dušu. U Novom Zavetu, koristeći druge reči daje nam se ista poruka **i bez prolivanja krvi nema oproštenja**. Sve stvari se čiste krvlju.

Poslanicu Jevrejima napisao je Jevrejski vernik zajednici Jevrejskih vernika u Izraelu. Uzeo je temu iz Levitskog Zakona i proroštvo Isaije da bi pokazao superiornost Hristove žrtve. Velik broj odlomaka govori upravo o ovome. Obratite pažnju kako autor definitivno, u pozadini svog uma, ima dve stvari; prvo, Levitski Zakon sa životinjama kao žrtvenim prinosom; i drugo, Isaija 53, sa Mesijom kao konačnom žrtvom.

U Jevrejima 2:16-18 čitamo redom; **Jer, on ne pomaže anđelima, nego pomaže Avraamovim potomcima. Zato je trebalo da u svemu postane braći sličan, da bude milosrdan i veran Velesveštenik u odnosu prema Bogu koji vrši pomirenje za grehe naroda. Jer u čemu je sam iskušan, trpeo, može i iskušavanima da pomogne.**

Ovaj odlomak izvodi zaključak o tome da je Mesija došao kao Jevrej i bio podvrgnut svim problemima kroz koje je Jevrej prolazio, a sve to zato da bi mogao biti milosrdan i saosećajan veliki sveštenik. Razlog zašto je Mesija došao kao Jevrej je taj da bi i On, također, mogao da živi pod Zakonom i da može da preuzme na Sebe breme Zakona. On je sasvim očigledno mogao da saoseća sa stanjem Jevreja pod Zakonom.

Još jedan ključan odlomak je u Jevrejima 4:14-15; ***Imajući dakle velikoga Velesveštenika koji prođe u nebesa – Isusa, Sina Božijega – držimo se vere koju ispovedamo. Ta nemamo takva Velesveštenika koji ne bi mogao suošućati s našim slabostima, nego poput nas iskušavana u svemu, a ipak bez greha.***

Ovaj odlomak dalje razvija isti zaključak o tome da je Isus saosećajan Velesveštenik, i da On razume ono šta osoba, pojedinac prolazi, jer On sam je prošao sve te stvari.

Još jedan odlomak je Jevrejima 7:22-25; ***utoliko je Isus postao jamac boljeg saveza. I oni su doista mnogi bili sveštenici jer ih je smrt prečila da ostanu; a On, jer ostaje dovek, ima neprolazno sveštenstvo. Zato i može u potpunosti spašavati one koji po Njemu pristupaju k Bogu kad svagda živi da se zauzima za njih.***

Superiornost Hristovog sveštenstva istaknuta je kroz činjenicu smrtnosti svih drugih sveštenika. Jedan Veliki sveštenik bi služio, ali pre ili posle bi umro i onda bi trebalo izabrati drugog, novog velesveštenika. Taj ciklus života i smrti pokazao se kao nedostatak starog sveštenstva. Superiornost Sveštenstva Hristovog vidi se i u tome što On ostaje zauvek. Isus je vaskrsnuo i posredstvom tog Vaskrsenja Isus ostaje Velesveštenik zauvek.

Još jedan nedostatak Levitskog sistema sveštenstva nalazimo u Jevrejima 7:26-27; ***Jer takav nam velesveštenik i beše potreban; svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika, i uzvišeniji od nebesa; koji ne treba danomice, kao oni velesveštenici, prinositi žrtve najpre za svoje grehe, a onda za grehe naroda. Jer to učini jednom zauvek prinevši samoga sebe.***

Ovaj odlomak daje da razumemo da su se žrtve morale prinositi iznova i iznova, dan za danom, godinu za godinom. Mesija je trebao da bude žrtva za greh prinesena jednom i zauvek. To je ono što se dogodilo kada je Isus došao i prineo svoju vlastitu krv kao žrtveni prinos za izmirenje greha.

Još nešto; unutar reda određenog starim sveštenstvom, vrhovni sveštenik morao je da prinese žrtvu i da prolije krv za svoje vlastite grehe pre nego li je mogao žrtvovati i prolivati krv da napravi izmirenje za grehe naroda. Kako je Isus bio bez greha, nije bilo potrebno da čini prekrivanje za svoje vlastite grehe, već je svojom krvlju učinio pomirenje za sve koji će ga prihvatiti. Naravno da je On učinio pomirenje za ceo svet, ali to pomirenje se primenjuje samo na one koji će verovati.

Prvi nedostatak Levitskog sveštenstva bio je u tome šta bi svaki sveštenik pre ili posle umro. Drugi nedostatak starog sistema je bio u tome da su se žrtve prinobile uvek iznova, godinu za godinom. Treći nedostatak je u tome šta zemaljski sveštenik mora prvo da izvrši ispaštanje za svoje grehe pre nego šta može da izvrši ispaštanje za grehe bilo koga drugog. U sveštenstvu koje imamo kroz Isusa Hrista, sva tri ova nedostatka su uklonjena i ispravljena.

Prvo, kako Isus putem Njegovog Uskrsnuća sada živi zauvek, imamo sveštenstvo koje nikada ne može da bude prekinuto.

Drugo, kako je prinos bila Mesijina nevina krv, ona je bila samo jednom prolivena. Nikada više Isus neće morati da prolije Svoju krv. Tako da još jedna očigledna prednost nad Mojsijevim Zakonom je ta da Hristova žrtva ne treba da bude ponovljena, niti ponavljana; prinos je izvršen jednom i zauvek.

Treću situaciju nalazimo u činjenici da posvuda u Starozavetnom sistemu, zemaljski sveštenik treba da izvrši izmirenje (prekrivanje) za svoje grehe, a tek onda može da prinese žrtvu za grehe drugih. Drugim rečima, naš Veliki Sveštenik je bezgrešni sveštenik, dok je Levitsko Sveštenstvo bilo grešno sveštenstvo.

Koncept o pitanju zašto je Mesija morao da umre u Knjizi Jevrejima drži se strogo usklađen sa zahtevima koje traži Knjiga Levita i nada izražena u Isaiji 53. To šta je bila nada Starog Zaveta nalazimo u Novom Zavetu, u potpunom ispunjenju u smrti Hristovoj.

Superiornost Hristovu nad svakom i svim drugim žrtvenim prinosima istaknuta je u Jevrejima 9:11-15; ***A Hristos se pojavi kao velesveštenik budućih dobara - po većem i savršenijem šatoru, ne rukotvorenome, to jest ne od ovoga stvorenja, i ne po krvi jaraca i junaca, nego po svojoj krvi - te uđe jednom zauvek u Svetinju našavši večno otkupljenje. Jer ako krv bikova i jaraca i pepeo juničin kojim šкроpe onečišćene posvećuje za čistoću tela, koliko će više krv Hrista - koji po Duhu večnom samoga sebe bez mane prinese Bogu - očistiti savest vašu od mrtvih dela za službu Bogu živomu. I radi ovoga je posrednik Novoga saveza: da smrću za otkupljenje od prestupaka iz prvoga Saveza pozvani prime obećanje večne baštine.***

Za razliku od životinjskih žrtava, Isusova žrtva je donela večno otkupljenje, a ne privremeno prekrivanje i privremeno izmirenje. Ovo je četvrta razlika između ova dva sistema.

Nadalje, čak i nakon životinjske žrtve, Jevrej je i dalje bio svestan svog greha. Vera u Isusovu žrtvu, međutim, donosi potpuno očišćenje savesti od greha. Ovo je peto razlikovanje.

Još jedan odlomak nalazimo u Jevrejima 9:28; ***tako se i Hristos jednom prinese da ponese grehe mnogih. Drugi put će se, bez greha, ukazati onima koji ga iščekuju na spasenje.***

Ovde je istaknut dvostruki aspekt Mesijinog dolaska (karijere). Isus je prvi put došao da bi bio žrtveni prinos za narod, baš kao šta je Sluga Koji Pati iz Isaije 53 i trebao da bude. Takođe, baš kao što je Sluga Koji Pati bio Onaj koji je poneo grehe mnogih, Isus je to napravio posredstvom svoje smrti. Potom nam stih kaže da će Isus doći drugi put iz drugog razloga. Svrha Prvog Dolaska je bila da umre za grehe. Svrha Drugog Dolaska biće da uspostavi Mesijansko Kraljevstvo.

Još jednom, u Jevrejima 10:1-4, izvučen je kontrast između životinjskih žrtvenih prinosa i krvne žrtve samog Isusa: ***Naime, kako Zakon ima tek senku budućih dobara a ne samu sliku stvarnosti, istim žrtvama koje se iz godine u godinu prinose u nedogled nikada ne može da učini savršenim one koji pristupaju. Ne bi li se inače prestale prinostiti, budući da štovatelji, jednom očišćeni, ne bi više imali nikakve svesti o gresima? Ali po njima se iz godine u godinu čini spomen na grehe. Jer nemoguće je da krv bikova i jaraca odnese grehe.***

Životinjske žrtve su trebale da se prinose godinu za godinom. I dok ove žrtve jesu omogućavale privremeno izmirenje, nikada nisu mogle da obezbede trajni oprost greha. Umesto toga, svakogodišnje žrtve služile su kao podsetnik Jevreju na njegove grehe; znao je da će i dogodine morati prineti istu žrtvu. ***Spomen na grehe*** i dalje je bio tu. Isusova žrtva bila je prinešena jednom i zauvek i nikada više nije trebalo da se ponovi. Prihvatanje Isusove žrtve ne donosi privremeno izmirenje, već donosi trajni oprost. Onaj koji prihvati zamensku Isusovu smrt za svoje grehe, ne treba se neprestano posećati na te grehe, već prima potpuno očišćenje. To je razlog zašto je žrtva Ješue toliko superiorna nad životinjskim žrtvama starog žrtvenog sistema.

Poslednji odlomak nalazimo u Jevrejima 10:10-14: ***U toj smo volji posvećeni prinosom tela Isusa Hrista jednom zauvek. I svaki sveštenik stoji danomice vršeći službu i učestalo prinoseći iste žrtve, koje nikada ne mogu da oduzmu grehe. Ali ovaj, prinevši jednu žrtvu za grehe zauvek, sede zdesna Bogu, čekajući otad dok se neprijatelji njegovi ne polože za podnožak nogama njegovima. Jednim naime prinosom zauvek usavrši one koji se posvećuju.***

Ovaj odlomak još jednom ističe kako je vrhovni sveštenik morao da prinosi žrtve dan za danom, i njegov posao nikada nije dovršen. Vrhovnog sveštenika se vidi kako ***stoji***, kako bi se naznačilo njegova služba koja ne prestaje. Ali Isus, koji je prineo Sebe za žrtvu jednom i zauvek, vidi se kako ***sede zdesna Bogu***, jasno nam ukazujući da je Njegov rad dovršen. Nadalje, životinjske žrtve omogućuju godišnje izmirenje, ali nikada trajno ne odnose grehe. Ali oni koji prihvate Isusovu žrtvu ***On zauvek usavrši***; njihovi gresi su trajno uklonjeni.

Tako da što se tiče pitanja: „Zašto je Mesija morao da umre?“, prema Novom Zavetu, razlog je dvostruk; prvo, da ispuni proroštva i zahteve Starog Zaveta, i drugo, da umesto privremenog izmirenja donese trajno izmirenje.

ZAKLJUČAK

Zaključak i Starog i Novog Zaveta je taj da je sredstvo otkupljenja bilo putem krvi, a trajna krvna žrtva trebao je da bude sam Mesija. To je razlog zašto je Mesija trebao da umre prema Starom Zavetu. Ko je ubio Ješuu nikada nije bilo pitanje, barem kada govorimo o Novom Zavetu, jer Mesija je morao da umre. To je postalo pitanje godinama posle zbog anti-Semitizma, kao izgovor za progonstva Jevreja. Jedino pitanje u samom Novom Zavetu je, da li će osoba prihvatiti ili neće prihvatiti zamensku Isusovu žrtvu za sebe.

III. JEVREJSKE PRIMEDBE U ODNOSU NA ISUSA

A. Kakvu to vrstu Boga vi imate?

Neke Jevrejske primedbe na Mesijanstvo Isusovo počivaju na tome da se dovodi u pitanje Devičansko Rođenje i Isusovo Vaskrsenje iz mrtvih. Same ove primedbe zapravo i nisu stvarno pitanje. Stvarno pitanje je upravo; u kakvu vrstu Boga osoba veruje? Pitanje nije da li je Devičansko Rođenje moguće. Niti da li je moguće da neko vaskrsne iz mrtvih. Sa striktno ljudskog stajališta, naravno da ni jedno, ni drugo nije moguće. Pravo pitanje je; Može li Bog da čini takve stvari? Ukoliko ne može, onda to baš i nije neki Bog. Ali Bog jeste Bog, i kao odgovor na sve šta pitanje u ovom podnaslovu uključuje, zaključuje i naznačava, On može da učini sve šta On poželi da učini. Jedina moguća ograničenja za Boga su ona koja On sam Sebi postavi.

Ukoliko Bog jeste Svemogući, stvari poput Devičanskog Rođenja i Vaskrsenja za Njega su stvari jako jednostavne i lake za postići. Uistinu je neverovatna nedoslednost i proturečje to da dozvolimo da Bog može da stvori nebesa i zemlju, a onda sumnjati da može da iznese Devičansko Rođenje. Ukoliko On može da stvori sva čudesa i beskrajnost univerzuma i svu kompleksnost jedne ćelije, onda su Devičansko Rođenje i Vaskrsenje za Njega jako jednostavne stvari. Za Jevreja koji veruje u Boga nema razloga da sumnja u čudo Devičanskog Rođenja. Pravo pitanje „Da li je to ono šta se dogodilo sa Isusovim rođenjem?” Stari Zavet kaže da će se to dogoditi sa Mesijom. Novi Zavet kaže da se to jeste dogodilo sa Ješuum.

B. Isus nije doneo Mir

Najučestalija primedba koju osoba može da čuje u odnosu na Mesijanstvo Isusovo je ovo: On ne može da bude Mesija budući da On nije doneo mir. Pa, s obzirom da On nije prihvaćen, nije ni mogao da donese mir, zar ne? Nadalje, svrha Mesijinog Prvog Dolaska, ili kako bi to izrazili drevni rabini, svrha dolaska prvog Mesije, Mesije koji je sin Josifov, nije da donese mir, već da pati i da umre. Mir će da dođe kroz dolazak drugog Mesije, Mesije koji je sin Davidov, ili kako bi to Novi Zavet rekao, u vreme Drugog Dolaska Mesije. Tako da Mesijanstvo Isusovo mora prvo da bude prosuđeno po tome, da li je On patio i umro za grehe, a potom, da li oni koji veruju u Njega primaju opravdanje i oprostjenje greha. To da je On patio i umro za grehe Izraela

jeste svedočanstvo svedoka čije izveštaje imamo u Novom Zavetu. To da Jevreji primaju i iskustveno proživljavaju oprost svojih greha kroz zastupničku i zamensku smrt Isusa, svedočanstvo je za koje mnogi svedoče. Talmudski Judaizam, kao i Novi Zavet, slažu se da će biti jedan dolazak Mesije da bi patio i umro, koji će prethoditi dolasku Mesije koji će da donese mir. Tačka razilaženja je u nekadašnjoj tvrdnji o dvojici Mesija, i kasnijoj tvrdnji da se radi o jednoj te istoj osobi, Ješui. Tako da iako je istina da Mesija nije doneo mir, to nije ni bila svrha Mesijinog Prvog Dolaska. Ovo nije valjani argument protiv Njegovog Mesijanstva, jer Isus treba da dođe ponovo i treba da donese mir.

C. Teološke Primedbe

Teološke primedbe prema Isusu od strane rabinskih autoriteta su toliko puta ponavljane i uvek se napadaju ista područja, da su te teološke primedbe postali stereotipi. Ove primedbe uglavnom se koncentrišu na tri stvari: prvo, Devičansko Rođenje; drugo, Isusove tvrdnje da je Sin Božiji; i treće, činjenica da Jevreji ne mogu da poveruju da je čovek postao Bog. O primedbama u vezi Devičanskog Rođenja smo već govorili u ovoj studiji. I dalje ostaje suštinsko pitanje u kakvu vrstu Boga osoba veruje.

Šta se tiče tvrdnji Ješue da je Sin Božiji, jedna od tih primedbi kaže sledeće: „Novi Zavet poznaje Isusa kao Sina Božijeg i kao Mesiju. Judaizam, međutim, ne priznaje sina Božijeg koji je odvojen i uzdignut iznad svih drugih ljudskih bića. Jevrejsko uverenje je da su svi ljudi jednaki pred Bogom, i da nijedan smrtnik ne može da za sebe tvrdi da je Bog.”

Evo primera za to kako se Mesijanstvo Isusovo prosuđuje samo na temelju modernog Judaizma. „Isus ne može da bude Mesija”, kaže pisac, „jer za početak, Judaizam opšte ne prepoznaje Sina Božijeg”. Pisac bi bio mnogo iskreniji kada bi rekao da Judaizam, kakvog on poznaje, a to je samo moderni Judaizam, ne prepoznaje Sina Božijeg. Ako govorimo o Reformisanom Judaizmu, onda nema ni Mesije! Pisac jako efektno ignoriše vekove Jevrejskih teoloških razmatranja koja zasigurno posmatraju Mesiju kao Sina Božijeg. Ako bi pisac uzeo malo vremena i istražio rane rabinske interpretacije Psalma 2, mogao bi tamo da vidi da se malo požurio sa svojom izjavom. Stari Zavet, koji jeste temelj Judaizma, uči da Bog ima Sina. Taj Sin je sam Mesija. Pitanje nije da li to Judaizam prepoznaje ili ne. Pitanje je da li to uči Biblija, a Stari Zavet to uči, sasvim jasno i glasno.

I, naravno, Jevreji ne mogu da veruju da bilo koji čovek može da postane Bog, i to je razlog zašto Jevreji ne mogu da prihvate Ješuu. Za početak, činjenica da čovek ne može da postane Bog je stvarno istina i nijedan čovek ne može da za sebe tvrdi da je Božanstven. Ovo je pogrešno iskonstruisano učenje Novog Zaveta od strane modernog Judaizma. Novi Zavet nikada i nigde ne tvrdi da je Ješua bio čovek koji je postao Bog. Ova tvrdnja je jeres. Ovo ide protivno bilo kakvog oblika Judaizma: Biblijskog, rabinskog, ili bilo kog drugog, kao što ide protiv vere u Mesiju. Niti Novi Zavet, niti Ješua nikada nisu podučavali da je čovek postao Bog.

Novi Zavet tvrdi suprotno: Bog je postao čovek u osobi Isusa iz Nazareta. Ukoliko je Bog postao čovek, taj čovek bi svakako bio superioran nad drugim ljudima. On bi u tom slučaju bio Bog-Čovek. Zsigurno se Judaizam neće usuditi da ulazi u tvrdnje da Bog ne može da postane čovek ukoliko On to želi. Bog Biblijskog Judaizma je svemoćan. Bog može da učini šta god da poželi. Ukoliko ima nešto šta Bog ne može da učini, onda je On nešto manje od Boga. Tako da pravo pitanje glasi: „Da li je Bog odabrao da postane čovek?“, a ne „Da li On to može?“. Novi Zavet tvrdi da jeste, Bog je postao čovek. Upravo fascinira koliko mnogo rabinskih pisanja o Isusu odbija da uđe u raspravu o ovoj temi i insistira na raspravljanju o tome kako čovek ne može da postane Bog.

Druge uobičajene primedbe na isti način su promašaj stvarnih činjenica. Jedna od takvih primedbi jeste činjenica da Ješua oprašta grehe, a to je nešto što samo Bog može da učini. I opet, to je istina, samo Bog može da oprostí grehe. Ali ukoliko Ješua jeste postao Bog-Čovek, Bog koji je postao čovek, opraštanje greha bi tada zapravo bio deo autoriteta koji pripada tom Bog-Čoveku.

Još neke primedbe ove vrste koncentrišu se oko činjenice da Isus čini čuda u Svoje vlastito ime. Pre svega, moglo bi da se kaže da Isus jeste mnogo puta tvrdio da On čini Svoja čuda sa moći i autoritetom Duha Svetog. Istina je da su proroci činili čuda i davali Bogu sve zasluge za to, ali opet, Mesija nije trebao da bude samo još jedan čovek, niti samo još jedan prorok. Rabinske teorije su naučavale da će Mesija, zbog toga šta On nosi Ime Božije, imati moć da čini čuda u Svoje vlastito ime. To je razlog zašto Mesija ima tako istaknutu ulogu u rabinskoj teologiji. To je razlog zašto je Jevrejski narod kroz vekove, pre nego se moderni liberalizam uvukao u Judaizam, stalno gledao na dolazak Jevrejskog Mesije. Mesija je trebalo da ima takav autoritet i takvu moć da bude sposoban da čini izuzetne stvari u Svoje ime. Isus je tvrdio da je Mesija i zato je ustinu trebao da bude moćan da čini sve te stvari u Svoje ime. Isus je postigao te stvari u Svoje ime. To što je činio to u Svoje vlastito ime, ne da nije razlog za primedbe, već je time On u potpunosti ispunio Svoje Mesijanstvo.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a činilo mi se dobro da prevodim Biblijske tekstove iz Engleske verzije prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012.

Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca.

Prevod: Branko Gotovac 2017.

